

Et sug i maven.

Af: Conny Troest Larsen.

Når jeg tænker på det der er sket i centrets 50 års historie.

Bekendtskabet fik jeg med præstegården, i foråret 1967 i det en gruppe af samaritter fra ASF, dansk folkehjælp, hjælp med at få haven i orden til åbnings dagen.

Man havde bare ikke regnet med, at græsset var så længe om at gro op, så derfor brugte man oceaner af karse, for at plænen var grøn på åbningsdagen.

I tiden her efter blev der foretaget mange ting, som en prøve, der blev blandt andet lavet torsdags aftner med forskellige indfald, noget bedre end andet.

Jeg havde fået en tjans bevilget der, fordi gutterne synes jeg var sjov. Jeg husker vi havde en klaver dame, der spillede så pivfalsk at vi sang så højt for at overdøve hende.

Det fik "mutter" til at komme ned fra privaten for at se om der var nogen der var kommet til skade.

I den ene længe, blev der indrettet nogle små boliger, man kunne leje og i den anden var der produktivt værksted, der gav lidt ekstra til pensionen.

Her var der en udpræget konkurrencementalitet, der ikke løftede den gode stemning.

Lejlighederne blev nedlagt, og nye værksteder kom i gang.

Det var der også behov for, for gutterne der, var blevet huslejer.

Idet der var startet en forening, uden for Præstegårdens økonomi, der på forskellig vis skaffede penge, og så blev ønsket opfyldt med et sommerhus på Langeland.

Men der var langt til Langeland, så der skulle spares op til en bus. Det blev der, så rigtig mange ture gik til Langeland, med nogle dejlige aktiviteter, og en lille en til næsen, når det blev aften.

Her var det også at man fangede verdens største fisk !. Lysten til udeliv har altid været stor, og en initiativrig forstander foreslog " vennerne " at man købte et "skiv". Det gjorde man, og det blev nydt.

Centrets pedel var meget aktiv omkring skivet, det resulterede i en kold tyrker i Odense havn, i december måned.

Tingene ændrede sig og foreningen, afhændede alt, ad åre efter som det blev for dyrt i drift.

I den anden længe hvor der havde været produktivt værksted, blev der nu lavet kontor, brevscole, gymnastiksal, IT værksted og den mindste skolestue. Der kunne der kun sidde 2 personer og så skulle ingen af dem have dårlig ånde.

Senere kom Nørregade til, det var mest beregnet til de unge. En del af de unge var i kørestol, og en del af lokalerne var på første sal, så der var en elevator nødvendig, hvilket de også fik.

Der var en lille fin butik, men ind og udgang til Nørregade det var et meget hyggeligt sted, som de unge havde, med en vældig fin inspiration fra Bent.

Ungdomsgruppen blev ældre og Nørregade lukkede, alt forandring er svær også her.

Jeg har i årenes løb, mødt mange forskellige mennesker i personalegruppen, og fællesnævneren har været at man gir sig 100 %.

Det er en rar tanke at have, at tænke tilbage på når jeg husker fra start til nu.

I mit univers har jeg altid kaldt Præstegårdens brugere for "gutter". Hvorfor, fordi en "gut" er et positivt menneske, der ser fremad. Jeg har mødt mange "gutter" der får mit ansigt til at skille på midten.

Når jeg gir en praktisk hånd med, efter nærmere instruering af Camilla, ser jeg præstegården fra en helt anden vinkel.

Jeg ser " et lille smil, der bliver husket, et blik af venlighed, sendes videre en forandring, hvor man er lige, hvor man bliver hørt og set.

Det gir varme, det mærker man er som en familie.

Det er netop det, der er det egentlige, at kunne være tilstede som den man er. At man har lov til, ikke at skulle forklare eller undskylde.

Det er dette der vil sidde i min hukommelse, når jeg træder af, pga alder, det at her er alle lige i et stort hjerte. Om fremtiden vil jeg ønske at der bliver mange dejlige uderum, med læ, hvor man kan høre fuglene, se op i himlen og drømme om det der sker nu og i fremtiden.

Venlig Hilsen

Conny Troest Larsen